

Biblická čtení:

Jeremjáš 11, 18-20: Hospodin mi dal vědět o jejich skutcích; znám je. Kdysi jsi mi je ukázal. Byl jsem důvěřivý jako beránek vedený na porážku. Nevěděl jsem, co proti mně zamýšlejí. „Porazme strom i s ovocem, vytněme jej ze země živých, ať už není připomínáno jeho jméno.“ Hospodine zástupů, soudce spravedlivý, ty zkoumáš ledví i srdce, kéž spatřím tvou pomstu nad nimi. Vždyť tobě jsem předložil svůj spor.

List Jakubův 3, 16-4,3.7-8a: Vždyť kde je závist a svárliivost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky. Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj. Odkud jsou mezi vámi boje a sváry? Nejsou to právě vášně, které vás vedou do bojů? Chcete mít, ale nemáte. Ubíjíte a nevražíte, ale ničeho nemůžete dosáhnout. Sváříte se a bojujete – a nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte sice, ale nedostáváte, protože prosíte nedobře: jde vám o vaše vášně. Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám. Umyjte si ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce.

Marek 9, 30-37: Když odtamtud vyšli, procházeli Galileou; Ježíš však nechtěl, aby se o tom vědělo, neboť učil své učedníky a říkal jim: „Syn člověka je vydáván do rukou lidí a zabijí ho; a až bude zabit, po třech dnech vstane.“ Oni však tomu slovu nerozuměli a báli se ho zeptat. Přišli do Kafarnaum. Když byl doma, ptal se jich: „O čem jste cestou uvažovali?“ Ale oni mlčeli, neboť cestou se mezi sebou dohadovali, kdo je největší. Ježíš usedl, zavolal svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.“ Pak vzal dítě, postavil je doprostřed nich, objal je a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

Jací jsme?

Dnes slyšíme znovu, že Ježíš mluví o svém očekávání, že bude v životě trpět, bude v nemilosti. Nic tomu nenasvědčuje, dosud je respektován, milován, mnozí ho následují, uzdravuje a pomáhá. Proč by takový člověk měl v životě trpět? Ráda bych, abychom si uvědomili, že následovníci Kristovi mají jít stejnou cestou. Tedy připravovat se na chvíle, kdy se dostaneme do nemilosti, kdy budeme trpět, protože se budeme zastávat znevýhodněných až vyloučených lidí. (Jen pozor, nejde o trápení, která si způsobujeme svou vlastní „hloupostí“). Zatím tomu nic nenasvědčuje, ale mějme to v patrnosti. Děkujeme za každý takový dobrý den. Někdy nás však přes všechnu snahu přepadne pokušení, že jsme přece významnější a důležitější než někteří ostatní a musíme se starat o sebe a krýt si záda. V té chvíli si znovu připomeňme a představme Ježíšovo názorné gesto, kterým odpověděl učedníkům na otázku, kdo je z nich největší? Bere s láskou do náručí malé dítě a staví je i do středu naší náboženské obce, mezi nás tady v Michli. Malé dítě postavené do středu společenství církve znamená, že každý máme svou výjimečnou hodnotu. Nikdo není bezvýznamný, nikoho nelze přehlížet. A tak ti z nás, kdo se považují za bezvýznamné, ať se narovnají. Naopak ti, kdo mají blíže k tomu se prosazovat bez naslouchání, ať tzv. brzdí. Trochu se nám to tady, myslím, daří, být lidmi, kteří se radují pospolu, pomáhají si, přemýšlejí o sobě, a čím by mohli prospět ostatním, neprosazují své „ego“.

Na středu bylo svoláno setkání všech duchovních naší církve; tomu setkání se říká generální synoda. Představte si, že jsem tam přede všemi byla vyvolána a dostala jsem mezi několika dalšími Pamětní list, na kterém je napsáno - za soustavnou vynikající duchovenskou činnost a za trvalou pomoc mladým lidem při začleňování do života. Zdánlivě to je v protikladu k dnešnímu čtení. Několik z nás bylo „vyzdviženo“ nad ostatní svou službou. Zajímavá byla reakce ostatních: žádná radostná osobní chvíle s druhými. Na celém duchovenském sboru jakoby ležela nějaká deka, která nám brání se mezi sebou obyčejně radovat. Spíše člověk vnímá odstup, nechotu přijít s něčím osobním na trh, projevit se jako „normální“ člověk. Myslím, že spíše vidíme, v čem ti druzí nejsou dokonalí a dobří, než abychom se radovali z toho, co se podařilo, sama jsem alespoň u některých na tom stejně. Blíží se to touze proroka Jeremiáše, který si přeje, aby Hospodin ty, kdo ho nespravedlivě pronásledovali a trápili, potrestal a pomstil ho. Závěr vnímám z toho všeho asi tento: vyhledávat a povzbuzovat ty nejvíce přehlížené, možná i nespravedlivě kritizované a nabídnout jim pomocnou ruku. Už ani ne za měsíc se celá církev, tedy i se zástupci laiků sejde znovu při sněmu, tak k tomu bude nová příležitost.

Zažíváme to mezi sebou nyní v míře nebývalé, jak je prospěšné podávat pomocnou ruku, protože tím se nejen pomáhá jednotlivcům, ale společně pak přichází pomoc a oživení celému našemu obecenství v Michli, včetně nás samotných. Potvrzuje se Ježíšovo slovo: „Kdo přijme jedno z takových dětí (potřebných lidí) v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“ Odměnou pak nám jsou tolerantní, laskavé a opravdu přátelské vztahy mezi námi.